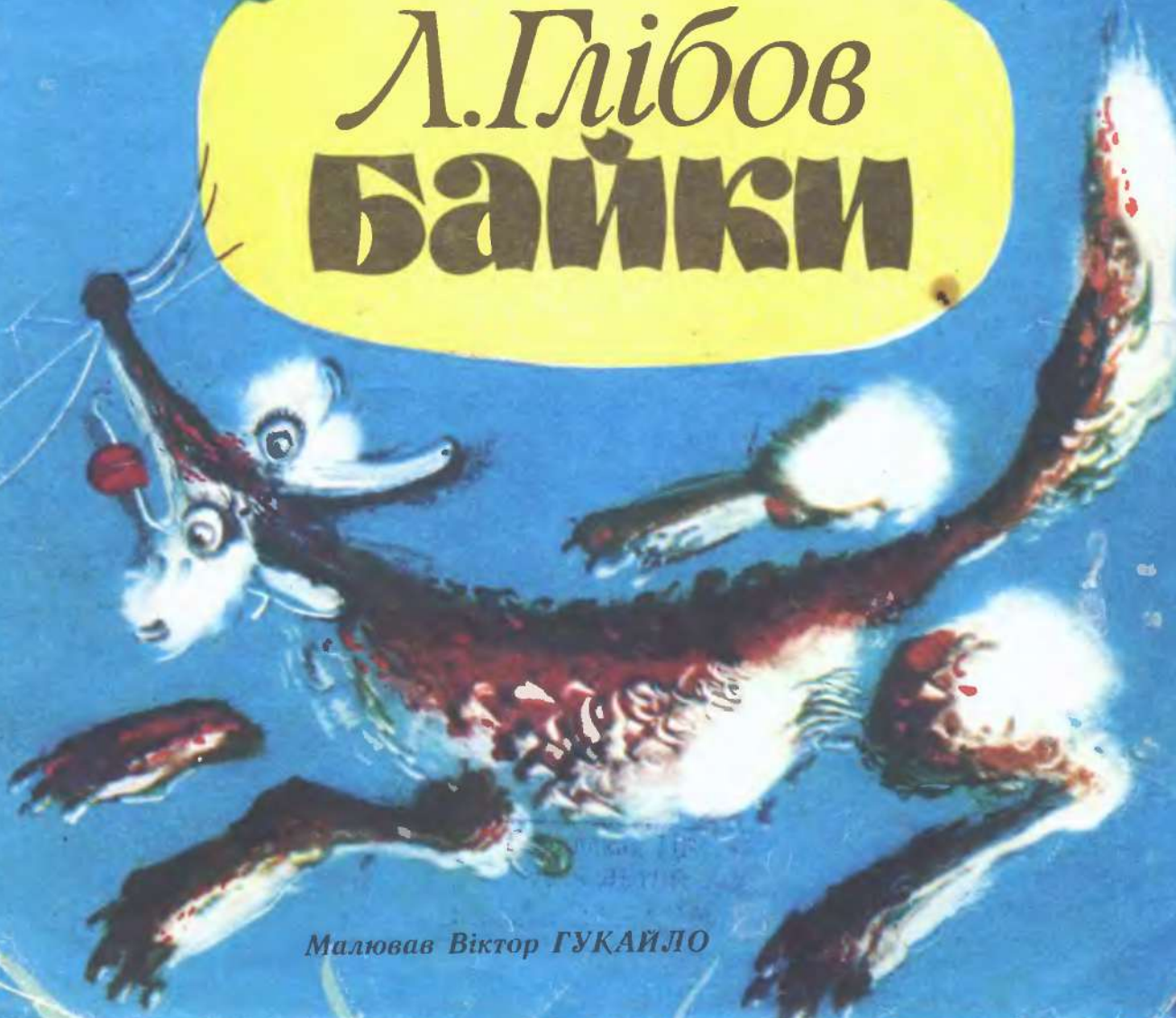

ГД
Г 54

Л. Глібов
Байки

Малював Віктор ГУКАЙЛО

28.03.91
15.04.98-
4.04.00
17.11.99
26.11.01
16.3.07

МИША Й ПАЦЮК

— Добровечір, сусіде мій!
Чи всі ви живі та здорові?.. —
Гукнула Миша Пацюкові.
— Та ще,— Пацюк мовляє їй.
— А я се,— каже,— прилинула,
Щоб розказать тобі, що чула,
Щоб ти радів, як я, та знав:
Лев, кажуть би, Кота піймав...
— Якого?
— Котюгу нашого рудого,
Що нам просвітку не давав.
— Гай-гай! — Пацюк мовляв.—
Раденька,

Як кажуть, що дурненька!..
Що з того, що піймав?..
Як дійдеться у них до чого —
Не бачить Лева нам живого!
Бо знаєш, що за звір той Кіт!

Отак, як хто кого боїться,
То й думає, що на того весь світ
Так буде, як і він, дивиться.

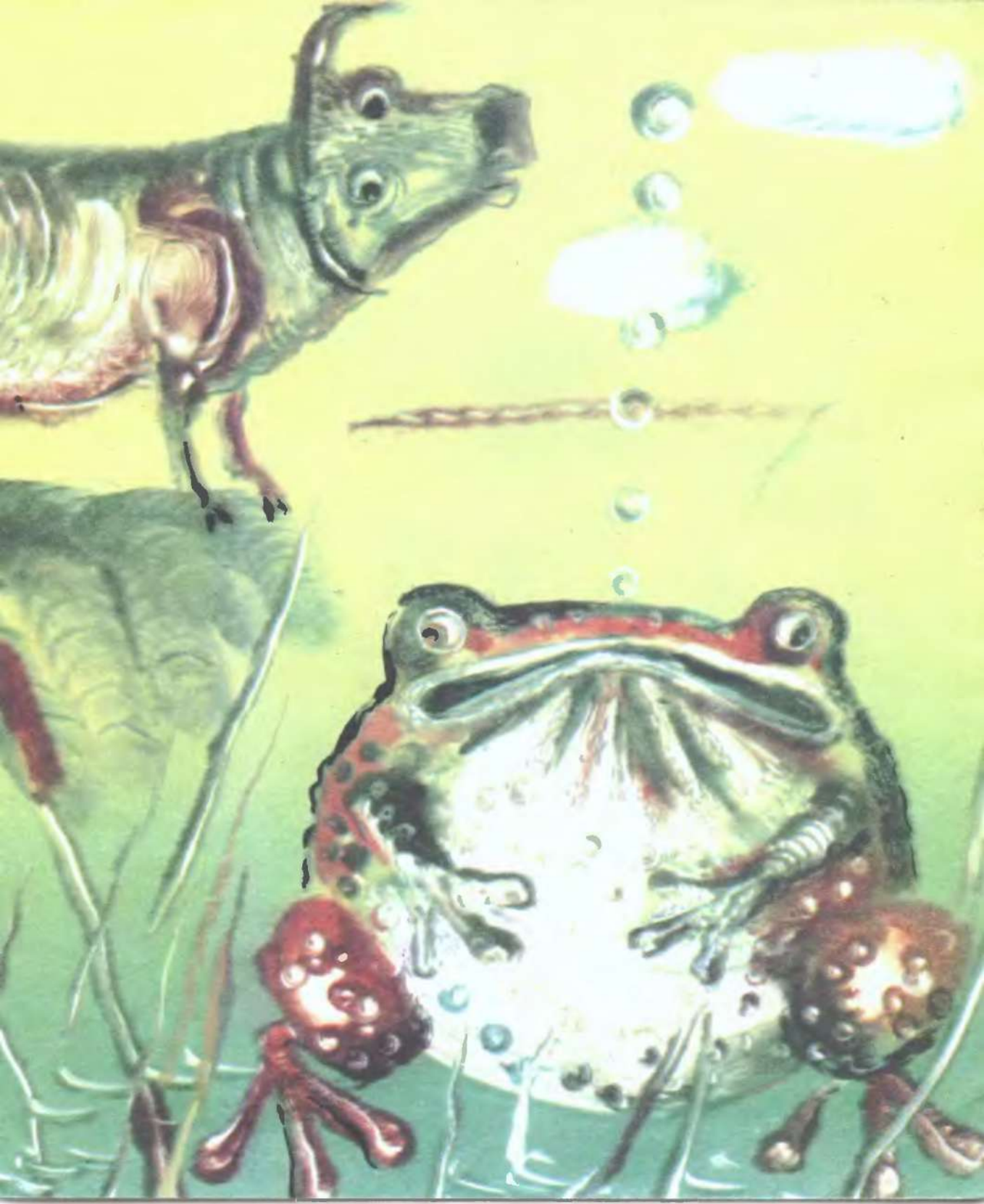
1853

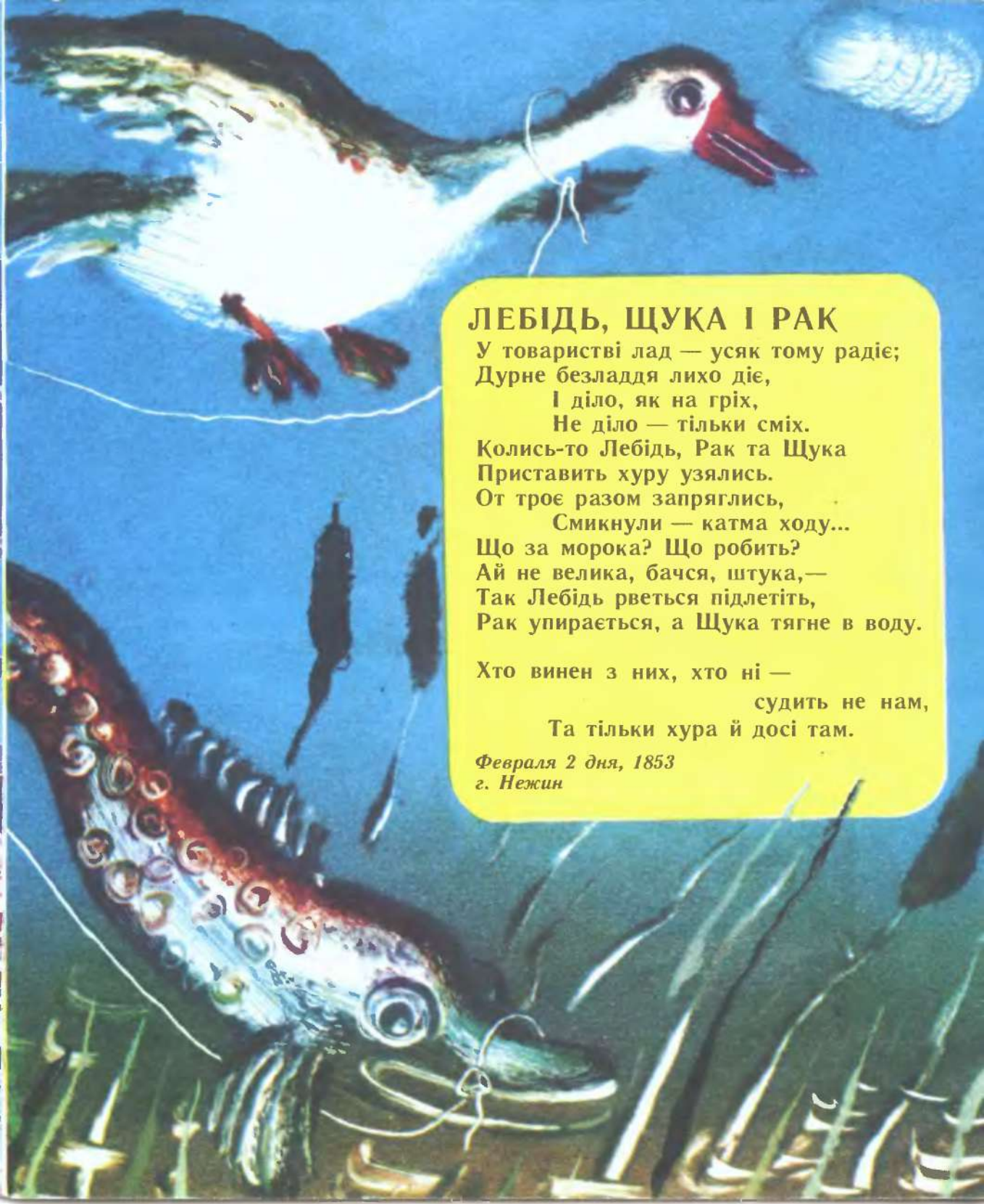

КОНИК-СТРИБУНЕЦЬ

У степу, в траві пахучій,
Коник, вдатний молодець,
І веселий, і співучий,
І проворний стрибунець,
Чи в пшениченьку, чи в жито,
Досхочу розкошував
І цілісінькеє літо,
Не вгаваючи, співав;
Розгулявся на всі боки,
Все байдуже, все дарма...
Коли гульк — аж в степ широкий
Суне злючая зима.
Коник плаче, серце мліє;
Кинувсь він до Мурав'я:
— Дядьку, он зима біліє!
От тепер же згину я!
Чуєш — в лісі ворон криче,
Вітри буйнії гудуть?
Порятуй, порадь, земляче,
Як се лихо перебудуть!
— Опізнився, небораче,—
Одказав земляк йому,—
Хто кохав життя ледаче —
Непереливки тому.
— Як же в світі не радіти?
Все кругом тебе цвіте,—
Каже Коник,— пташки, квіти,
Любе літечко на те;
Скочиш на траву шовкову —
Все співав би та співав.
На таку веселу мову
Муравей йому сказав:
— Проспівав ти літо боже,—
Вдача вже твоя така,—
А тепер танцюй, небоже,
На морозі гопака!

ЛЕБІДЬ, ЩУКА І РАК

У товаристві лад — усяк тому радіє;
Дурне безладдя лихо діє,
І діло, як на гріх,
Не діло — тільки сміх.

Колись-то Лебідь, Рак та Щука
Приставить хуру узялись.
От трое разом запряглись,
Смикнули — катма ходу...

Що за морока? Що робить?
Ай не велика, бачся, штука,—
Так Лебідь рветься підлетить,
Рак упирається, а Щука тягне в воду.

Хто винен з них, хто ні —
судить не нам,
Та тільки хура й досі там.

Феврала 2 дня, 1853
г. Нежин

ПІВЕНЬ І ПЕРЛИНКА

Під тином Півень, біля хати,
Знічев'я смітник розгрібав
І, квокчучи,
там дещицю клював,—
Наїдку не було, а так —

аби клювати.
У сміттячку углядів якось він
Блискучу кругленьку Перлинку
І дорогу таку новинку
Узяв та й викинув під тин.

— Не хочу я таких
дурних новинок,—
Промовив він,—
нащо здалась вона?

За жменю цих
цяцькованих Перлинок
Не дав би я і зернятка пшона,—
Нехай дурний Індик ковтає.

Так недотепа неборак
Ганьбує те, чого не знає,
І думає, що добре так.

1890

120₂

Зоряний

Вірши
20

Глібов Леонід Іванович

БАЙКИ

Художник Гукайло Віктор Михайлович

Київ 1993

Журнал «Однокласник» — фірма «Довіра».

Редактор С. М. Чирков. Художній редактор В. П. Вересюк.

Технічний редактор В. Є. Мариняк. Коректор В. Я. Митрофанова.

Здано на виробництво 2.02.93. Підписано до друку 16.04.93.

Офсетний друк. Крейдяний папір. Умовн.-друк. арк. 1,25

Умовн. фарбовідб. 5,0. Тираж 41408. Зам. 3-30. Ціна договірна.

© Віктор Гукайло (ілюстрації), 1993

© Журнал «Однокласник», 1993

